

Ten den začal jako každý jiný. Hned za úsvitu měly ženy své záměry, stejně jako my míváme své plány do nového dne. Jejich prvořadým úkolem bylo dokončit pohřeb Ježíše Nazaretského. V pátek se po jeho smrti všechno nestihlo. Tělo popravencovo muselo být narychlo uloženo do hrobu, poněvadž se blížil sobotní svátek. Ovšem asi nikdo z okruhu Ježíšových přátel si svátek pořádně nevychutnal. Jejich myšlenky bloudily úplně někde jinde. Nedokázali vzpomínat na dávné vysvobození z egyptského otroctví. Pořád museli myslet na to, co se stalo včera. Jak byl Ježíš vydán do rukou Římanů a jak byl po nesmyslném procesu popraven. Místo velikonočních oslav svobody zaměstnával jejich srdce šok z nečekané ztráty Mistra. Třetího dne se už pomaličku začínali smířovat s jeho smrtí. Už si pomaličku začínali zvykat, že byla přehnaná očekávání, která v nich Ježíš probudil, očekávání na lepší život. Spíše to byl omyl. Ježíšem slíbené Boží království není blízko. Boží království je pořádně daleko, když se spravedlivému a zbožnému člověku může stát taková hrozná věc.

Ten den začal jako každý jiný. Skončilo sváteční volno a nastal všední týden. Ženy už od rána měly co dělat. Obstarat vonné masti, neboť to se tenkrát slušelo, aby byl zesnulý uložen do hrobu zaopatřen. Projev úcty a lásky, jaké dnes v mnoha případech v zacházení s mrtvými postrádáme. Ženy jdou ke hrobu a nic zvláštního nečekají. Možná musely k smutné ranní cestě sbírat odvahu, neboť si uvědomovaly, že najdou zubožené, krvavé tělo, které okusilo spoustu ran. Hlavně vykonat, co je třeba. Co bude dál, se uvidí.

Ten den začal jako každý jiný. Ženy jdou ke hrobu a netuší, že během načatého dne projdou překotnými změnami ducha. Asi si přály mít klid na vyrovnání se se smrtí, jenže klidu si vůbec neužijí. Evangelista Lukáš před námi v rychlém sledu zachycuje, jak se měnila jejich situace. Máme před sebou ukázkou hned několika rozmanitých stavů lidského nitra. Sestry a

Napsal uživatel Jiří Tengler
Středa, 19 Květen 2010 16:53 -

bratři, schválně si všimněte, že biblické zprávy o prázdném hrobu nikdy nelíčí „život po životě“. Mnohem více se soustředí na to, co se dělo s učedníky. A vlastně, co se ještě dřív dělo s učednicemi. Co oni prožívali? Co jimi hýbalo? Co Kristovo vzkříšení dělá s člověkem? Naslouchejme příběhu o Ježíšově zmrtvýchvstání jako vyprávění o tom, co se děje v nás na rozhraní života a smrti. Ženy s evangelia nám budou dobrou ukázkou.

Vešly dovnitř hrobu, ale tělo Pána Ježíše nenašly. Byly nad tím bezradné. (3n) Bez radnost. Nedokážeme si vysvětlit, kam se poděje ten, kdo umřel. Smrt chápeme přírodně, přirozeně. Je nám jasné, že jednoho dne se zastaví složitý mechanismus lidského těla. Ať už věkem, únavou materiálu, anebo nějakým násilným zásahem. Prostě se zastaví. Srdce přestane bít, mozek přestane řídit životní funkce, oči ztratí jiskru. Z tohoto hlediska je smrt jasná. Ale přece člověk není jenom tělo. Co se stane s člověkem? S tím, kdo s námi mluvil, kdo nám dělal radost, koho jsme milovali, jemuž jsme obětovali kus sebe. To přece nebyl jenom ten mechanismus těla. To byla lidská bytost, osoba, charakter, náš protějšek. Kam se to z člověka poděje? Bezradnost. Tělo můžeme položit do rakve. Ale kde je zbytek člověka? Ve své bezradnosti se podobáme ženám, které se samy marně snažily domyslet, kde je Kristus?

A jak nad tím byly bezradné, stanuli u nich dva muži v zářícím rouchu. Zachvátil je strach. (4n) Strach patří mezi základní lidské pocity. Bojíme se o sebe, že by nás mohlo něco ohrozit. Dva muži u hrobu vyděsili hlouček žen. Čeho přesně se ženy bály? Nevíme, vždyť ani u svých osobních strachů a obav si nejsme úplně jisti, co nám nahání hrůzu. Strach si totiž libuje v nejistotě. Nejistota je živnou půdou strachu. A protože ženy před vyprázdněným hrobem byly hodně znejistěné, byl i jejich strach veliký. Avšak ti dva muži jsou poslové Boží. Již zde začíná velikonoční dobrá zpráva. Poněvadž Pán Bůh zná naše nejistoty, ví o našich obavách a ví také, jak strach svazuje a ochromuje naše životy, proto Pán Bůh k nám posílá své lidi, aby strach zaháněli. Aby jej překonávali vlídným slovem. Do nejistoty vnést jistotu. V rozechvělosti nabídnout oporu. Dva poslové – neboť dvojímu svědectví se věří snáze nežli jednomu, – dva poslové vysvětlují, co se stalo. ***„Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji, že Syn člověka musí být vydán do rukou hříšných lidí, být ukřižován a třetího dne vstát.“*** (5-8)

Ten den začal jako každý jiný. Ženy neočekávaly nic překvapivého. Nyní se však s nimi u prázdného hrobu děje cosi nečekaného. Ale pozor, není to žádný lomcující zázrak. Ony

Napsal uživatel Jiří Tengler

Středa, 19 Květen 2010 16:53 -

pouze naslouchají slovům dvou kolem-jdoucích. To zvláštní, co se odehrává, odehrává se v nich samotných. Uvnitř jejich srdce.

Vzpomeňte si, co vám řekl, když byl ještě v Galileji, vybízejí poslové ženy. Nemají hledat mrtvého Krista v hrobě, mají jej hledat živého ve své paměti. O čem hovořil? Na co kladl důraz? K čemu směřoval svůj život? Byla smrt na kříži v souladu či v rozepři s jeho učením.

Tu se rozpomenuly na jeho slova...

(8)

Aha! Velikánské „aha“ se rozlévá v myslích přítomných žen. Vzpomeňte si – rozpomenuly se. Víra žije ze vzpomínání. Myslím si, že Pána Boha objevujeme více ve své minulosti, nežli v přítomnosti. Je ošidné očekávat stále nové a nové události, které by okamžitě dokládaly Boží vliv a zásahy. Některé církevní proudy zdůrazňují tento momentální prožitek. Mně společně s vámi je ale bližší nalézat Boha ve vzpomínkách jako věrného průvodce. Jako toho, který to s námi myslel dobře, kdy my jsme ještě nic netušili. Teprve postupem času objevujeme další souvislosti Boží péče. A stejně je nikdy neobjevíme všechny. To, co jsme kdysi prožili, směřuje k dnešku, k současným postojům. Na základě vzpomínání utváříme svou víru.

Tu se ženy rozpomenuly na jeho slova.

Ten den začal jako každý jiný. A pro učedníky je stále jako každý jiný. Zatím nic nevědí. Pro ženy učednice je však již dnem výjimečným. Mimořádným se ten den pro ně nestal díky nějakému nadpřirozenému úkazu, jenž by je uchvátil a oslnil. Ne. Ony jen viděly prázdný hrob a následně rozmlouvaly se dvěma kolemjdoucími. Teprve pak to přišlo: rozpomenuly se. Ony si uvědomily, dovtípily se, pochopily směr Ježíšovy cesty. Nebyl to omyl, když se ocitl v hrobě, neboť díky Bohu jeho cesta vede dál. Život, jaký on žil, prostě do hrobu nepatří. Život založený na lásce neskončí ve smrti. Úžasný objev, jaký si ženy nemohou nechat pro sebe.

Vrátil y se od hrobu a oznámily všecko jedenácti učedníkům i všem ostatním. Těm však ta slova připadala jako blouznění a nevěřili jim.

(9.11)

Již od prvního dne, kdy se začala šířit zvěst o vzkříšení, se setkáme s odmítavou reakcí. Ženy jsou považovány za blouznivé. Trvale budou ti, kdo hlásají Ježíšovo zmrtvýchvstání, považováni za pomýlené. Místo aby probouzeli víru, vzbuzují nedůvěru. A tak tomu už bude na věky: zprávě o vzkříšení někdy někdo neuvěří a někdy někdo uvěří. Někomu se to nespojí, nesečvakne, nedá mu to dohromady smysl. A jinému naopak to smysl dá a on se dovtípí. Dojde mu, že láska je silnější než smrt. Ve vesmíru má větší vliv soudržnost nežli rozklad. Bůh na milujícího člověka nezapomene. Nezbaví se ho.

Napsal uživatel Jiří Tengler

Středa, 19 Květen 2010 16:53 -

Ten den začal jako každý jiný. Ženy měly své záměry. Místo zaplněného hrobu však našly hrob prázdný. Bůh mění lidské záměry. Všední den byl proměněn ve velikonoční neděli. Odloženy byly vonné masti, ženy se učí žít se zkušeností vzkříšení. Učí se žít s bezradností, se strachem, učí se žít s nedůvěrou, kterou vyvolávají u ostatních. Učí se také žít v přemýšlení nad svým životem, ve skládání věcí minulých do souvislostí s Bohem. Pro ženy z evangelia skončil ten den nadějně. Skončil příslibem vzkříšení.

Také náš život začal jako každý jiný. Jak skončí? Sami od sebe nemáme důvod plánovat si jiný konec nežli druhí. Ale velikonoce Bůh mění lidské záměry. Sestry a bratři, žijme svůj život se zkušeností Kristova vzkříšení. Od evangelijních žen víme, co taková zkušenost vzkříšení obnáší. Učme se žít s bezradností, se strachem, smířme se s nedůvěrou, kterou způsobíme svým křesťanským vyznáním. Učme se přemýšlet nad svou minulostí a rozpomínat se, kdy byl Bůh při nás. Náš život začal jako každý jiný. Kéž skončí nadějně. Kéž skončí příslibem vzkříšení. Amen.

1 Korintským 15,19-26 118; 524; 334, 341, 350

Kázání na velikonoční neděli, 4. dubna 2010.